

[Ole Bjørn Kraft.]

det blev behandlet eller drøftet i det udenrigspolitiske nævn. Men det var mæn heller ikke forpligtet til; der eksisterede ikke noget som helst lovpåbud derom, og regeringen havde jo sit parlamentariske flertal i orden, som til enhver tid efter almindelig parlamentarisk skik dækkede regeringens beslutninger, regeringens handlinger.

Og lad mig tilføje: der var også nogle af de ting, som ministeriet foretog sig, som jeg fandt det fuldstændig rigtigt at den ikke bragte videre, for således må forholdet være i visse situationer, at der må være sikkerhed for, at ting af bestemt karakter, indtil den foreliggende situation er afklaret, må forblive en fortrolig sag. Nu er det anderledes. Både efter den nye forfatning og efter dette lovforslag må regeringen, i det mindste hvor der overhovedet er nogen fysisk mulighed derfor — jeg vil dog gerne tilføje, at således må det fortolkes: hvor der er en fysisk mulighed derfor, skal regeringen i alle sager af afgørende betydning forelægge dem for nævnet. Her er det naturligvis rigtigt, som det ærede medlem hr. Jørgen Gram har spurgt: Hvad er sager af større betydning, af udenrigspolitisk rækkevidde? Men der er dog sager og en lang række sager af en sådan karakter, at ingen vil være i tvivl om, at de er af en vidtgående udenrigspolitisk rækkevidde. Jeg har gerne villet sige dette tildels for at understrege, at der har fundet en meget stærk udvikling sted, og jeg tror, at vi nu er nået så langt, som vi med rimelighed kan og skal nå, hvis sådanne sager skal behandles på den måde, som hensynet til landets interesser kræver. Men naturligvis har det været ganske morsomt for mig som tidligere udenrigsminister, når jeg tænker på den kritik, jeg særlig mødte fra radikal side, at se på, hvordan tiderne forandres og vi med dem, at tænke på, hvordan den tidligere radikale udenrigsministers forhold før krigen var på dette område.

Der er sikkert nogle enkeltheder i dette lovforslag — hvis hovedlinier jeg fuldstændig kan tiltræde, og som jeg tilsiger mit partis velvillige behandling af — som det vil være rigtigst at drøfte i et udvalg, og jeg vil derfor henstille, at vi ved slutningen af drøftelsen her i dag nedsætter et hurtigt

arbejdende udvalg til at se på en række enkelte praktiske punkter.

Jørgen Jørgensen (Lejre): Som det allerede er sagt, er lovforslaget om udenrigsnævnet i væsentlig grad en følge af de nye bestemmelser, der er indsat i den nye grundlov, og jeg kan anbefale lovforslaget, som det foreligger. Jeg er blevet opmærksom på, at der er visse formelle ting, der må rettes, men dem går jeg ud fra at vi kan se på i det udvalg, som også jeg regner med vil blive nedsat.

Men i anledning af de bemærkninger, der er fremsat dels af det ærede medlem hr. Jørgen Gram, dels af det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft, vil jeg dog gerne sige til det ærede medlem hr. Jørgen Gram, at forslaget betyder jo ingen indskrænkning i folketingets medlemmers adgang til at følge udenrigspolitikken. Forslaget giver en udvidelse af folketingets muligheder for at følge de udenrigspolitiske begivenheder. Medens det hidtil har været regeringen, der alene og uden at være forpligtet bestemte, hvad der skulle forelægges for nævnet, er det nu i lovforslaget i overensstemmelse med grundlovens regler pålagt regeringen at forelægge for nævnet alle spørgsmål af betydning i udenrigspolitikken, en bestemmelse, som jeg lægger adskillig vægt på. Det er derfor en misforståelse, når det ærede medlem hr. Jørgen Gram vil stille sagen op på den måde, at dette betyder, at folketinget og medlemmerne i dette ting i højere grad end hidtil kan holdes udenfor beslutninger, der træffes, og at der her overlades mere til regeringen, end der hidtil er gjort. Det modsatte er tilfældet.

Om det så, således som det ærede medlem hr. Jørgen Gram fremførte, er tilstrækkeligt, hvad der her er foreslået, kan man naturligvis diskutere, men jeg vil gerne sige til det ærede medlem, at det, som her foreslås, ikke på nogen måde forhindrer, at ethvert politisk parti eller ethvert medlem af dette ting kan rette forespørgsel til udenrigsministeren og regeringen om udenrigspolitikken, og at ethvert medlem af udenrigsnævnet kan rejse et spørgsmål her i tinget, hvis man ikke finder det tilstrækkeligt besvaret eller ikke er tilfreds med den afgørelse, der træffes i udenrigsnævnet.